

minder mig om, hvad jeg har læst i de islandske Sagaer, og jeg deraf seer, at det er det samme Folk, der endnu lever. — med en energisk Udholdenhed vedbliver at forfølge en Idee, et Dulle, som var en bedre Sag værdig. Det kan være meget respectable Folk, men de have nu engang saaledes vænnet sig dertil, at det hører med til deres daglige Fordøielse. Med Hensyn til alle saadanne Beeklager og Klammerier gjælder den ærebe Landsthingsmands Raisonnement slet ikke; det gjælder kun, hvor der er Spørgsmaal om en egentlig Retsfornegetelse, og da staaer det jo i de fleste Tilfælde i de Paagjældendes Magt at indbringe Spørgsmaalet for Domstolene, der ved alle de Midler, der staae til deres Naadighed, ville værne om hans Retsnydelse, og det vil den ærebe Landsthingsmand dog vist ikke faste Brag paa, thi Gud ske Lov den Følelse er meget ældre her i Danmark end selve Grundloven, at Lands Lov og Ret er det bedste Værn for enhver Mandes lovlige Rettigheder, som kan gives. Men Spørgsmaalet er, om der ikke bliver Noget tilbage, som ikke hører til disse Klammerier og Beeklager, men som ere virkelige Klager over et Indgreb i en Ret. Jeg vil ikke sige, at det er absolut umuligt, men saa siger jeg mangler Loven for dette Tilfælde, og derpaa vil jeg som noget aldeles Afgjørende henholde mig til, hvad den ærebe Landsthingsmand har anført, at det er ikke en Lov, der her foreligger, men en Petition om, at Regjeringen vil give en Lov, en Petition, som jeg aldrig vil slutte mig til, for det Første fordi jeg som Rigsdagsmand er meget for stolt til at petitionere, og for det Andet fordi jeg isorevelen veed, at jeg faaer et Afslag. Det er meget mislikt og uforstandigt saaledes at gjøre et Forslag om at substituere Regjeringens Billie for Lovgivningsmagtens. Jeg veed vel, at det i visse Tilfælde kan være nødvendigt, men Nødvendigheden maa da ligge klart for Dagen, og det er netop den lovgivende Magts Sag at vaage over og nøie begrænde denne. En saadan Nødvendighed troer jeg f. Ex. var tilstede med Hensyn til Communalloven, som nylig har været under Forhandling. Der var Spørgsmaal om at tage Beslutning om, at Overformynderiets Bestyrelse skulde unddrages

Magistraten. Vi kunde da ikke give Regler om, hvorledes det herefter skulde bestyres, og der forelaa heller ikke i Lovudkastet Noget om, hvorledes det skulde bestyres herefter, men der var kun sagt, at det udgaaer af Communalbestyrelsens Omraade, og der var altsaa ikke Andet for end at sige, at naar Lovforslaget blev Lov, skulde Overgangen til Ordningen lægges i Regjeringens Haand; men da Regjeringen ikke er mindre opfordret til at vaage over Rigsdagens Prærogativer, saa er det meget rigtigt tillige bestemt i Lovudkastet, at der skal indbringes et Lovforslag af Regjeringen om, hvorledes Overformynderiets Organisation herefter skal være. Jeg har nævnt dette som et Exempel paa, at det vel kunde være muligt og i visse Tilfælde endog saa nødvendigt, indenfor meget skarpt betegnede Grændser, at overdrage Lovgivningsfunctioner til Regjeringen. Men der kan være nogle lovgivende Functioner, som det ikke gaaer an at overdrage til Regjeringen. Den ærebe Landsthingsmand, der talte først, har med Hensyn til denne Lov vist, at der mangler Regler for den administrative Procedure, som skulde træde ikkedetfor det hele store Complex af Bestemmelser, der ordner Proceduren for Domstolene, og saadanne Bestemmelser maae der jo gives — de behøvede vel ikke at være fuldt saa vidtløftige som de om Domstolenes Procedure, det vil jeg ikke haabe — men der maatte dog træffes Bestemmelser om Anstand, Tilsvær, hvad der kan forebringes o. s. v. Jeg skal ogsaa gjøre opmærksom paa Bestemmelser i en anden Retning, der kunne blive nødvendige, og det netop i den borgerlige Friheds Interesse. Det falder mig ind, at under de lange Forhandlinger, hvortil denne antiquerede Opinion har givet Anledning paa Rigsdagen, er det ogsaa blevet sagt, at det ikke er for deres Fornøielser Skyld, at de Bedkommende afgive Erklæringer, men ifølge en dem paalagt Pligt, og det bliver altsaa et Spørgsmaal, om og hvorvidt og i hvilket Omfang de staae i samme Retsforhold som Bidner. Men skulde der nu gives Bevitis for Bidner; saa vilde det jo ikke stige Andet, end at det, de vidne, skal bevises, og i saa Fald kunde man blive ved at gaae frem i al Evidens med at fordrø Bidner. De, der af-